

Шевченко (Дорога до Орська)

Василь Стус

І закривавились твої сліди
по сніжних кучугурах. Скільки ока —
все далина: порожня і глибока.
А ти — іди. А ти — іди. А — йди.
Тут мали бути села й городи,
текли річки, стояли частоколи
лісів соснових. Пусто все і голо,
немов після татарської орди.
Був битий шлях — ще вчора. А тепер
весь виднокрай зотлів, а люд — помер,
а вітер видув, а сніги встелили,
а заздрісні боги благословили.
Цей навіжений, цей скажений степ
на весну бугилою поросте.